ΓΡΑΦΕΙΑ – ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ
ΑΛΕΞ. ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 177
ΤΗΛΕΦΩΝΑ:
ΣΥΝΤΑΞΙΣ: 24–94
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ: 43–23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΕΞΑΣΕΛΙΔΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
9
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ ΚΒ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6800

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ – ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΘΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΘΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΙΣΜΟΝ

Ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ πολεμικοῦ τυμπάνου τοῦ «πολεμοχαροῦς» υἱοῦ του, ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου εἶναι ἕτοιμος νὰ φορέσῃ τῆς ἐκστρατείας τὸ κράνος. Καὶ νὰ τεθῇ ἐπικεφαλῆς ἐπαναστάσεως!! Εἶναι νὰ τὸν ἀκούῃ κανεὶς μόνον εἰς στιγμὰς εὐθύμου διαθέσεως. Καὶ νὰ γελᾷ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ θιάσου τῶν σκιῶν. Διότι, πράγματι, θιασάρχης παρομοίου θεατρικοῦ συγκροτήματος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμφανίσῃ τὸν ρόλον, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ παίξῃ ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου. Ἀπειλεῖ ἐπανάστασιν!! Ποῖος, ὅμως, εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἀναστατώσῃ καὶ αἱματοκυλήσῃ τὸν τόπον, διότι ὁ τόπος ἀντέδρασεν εἰς τὴν συνωμοτικὴν μαφίαν, ποὺ ὠργάνωσαν οἱ περιβόητοι Παπατέρποι καὶ Μπουλούκηδες; Ποῖος εἶναι αὐτός, τοῦ ὁποίου τὸ ἀπέραντον θράσος ἔχει φθάσει μέχρι σημείου, ὥστε νὰ ὑβρίζῃ τὴν Δικαιοσύνην, νὰ περιφρονῇ τὸν νόμον, νὰ ἐξευτελίζῃ τοὺς θεσμούς, νὰ ἀπειλῇ τοὺς πάντας, ποὺ δὲν προσφέρονται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν κομματικῶν συμφερόντων του; Ποῖος εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ὑπεβίβασε τὴν Δημοκρατίαν μέχρι τῆς ἰδικῆς του προσωπικότητος καὶ συνεταύτισε τὰς διαστάσεις της μὲ τὰ ἰδικά του μέτρα; Ποῖος εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν αὐθάδη ἀξίωσιν νὰ καθορίζουν αἱ ἰδιοτελεῖς ἀξιώσεις του τὰ κριτήρια τῆς συνταγματικότητος τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἁρμοδίων πολιτειακῶν παραγόντων; Ἂν οἱ Ἕλληνες εἶχον μνήμην, δὲν θὰ ἐλησμόνουν ποτὲ ποῖον ἐπαίσχυντον ρόλον ἔπαιξε κάποτε ὁ κ. Γεώργιος Παπανδρέου εἰς θλιβερὰν ἱστορικῶς περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ πάθη ἐκυριάρχουν τῆς λογικῆς καὶ ἡ ἐκ προσωπικῶν κριτηρίων φιλέκδικος διάθεσις καὶ τὸν νόμον παρεμέριζε καὶ τὴν ἠθικὴν περιεφρόνει. Ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν ἔκαμεν ἔστω καὶ μίαν γενναίαν πρᾶξιν ὁ κ. Παπανδρέου. Προστατευόμενος καὶ σύμβουλος τοῦ Πλαστήρα, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὑβριστὴς καὶ πολέμιός του κατόπιν. Θαυμαστής, ἄλλοτε, καὶ λείχων τὰς ἐμβάδας τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ, κατόπιν, εἰς βάρος του τοὺς ἀνοικειοτέρους χαρακτηρισμούς, τῶν ὁποίων καὶ οἱ τότε ἀντίπαλοί του δὲν τὸν ἔκριναν ἄξιον. Χιουμορίστας τῆς σαρκαστικωτέρας διαθέσεως εἰς βάρος τοῦ Σοφοκλῆ Βενιζέλου. Ἐνῷ προηγουμένως, ὅπως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐξηντλεῖτο εἰς ἀπόδοσιν τιμῶν πρὸς τὸν πολιτικόν, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην τότε καὶ τῆς κομματικῆς βοηθείας καί, ἐν συνεχείᾳ, τῆς μνήμης. Ἄφιλος καὶ ἀγνώμων πάντοτε. Ὅταν, αὐτόμολος κατέφυγεν εἰς τὴν προστασίαν τῆς σημαίας τοῦ Στρατάρχου Παπάγου, ἐλησμόνησεν ὅλους τοὺς φίλους καὶ ὀπαδούς του εἰς τὴν πολιτικὴν κονίστραν. Ἐζήτησε νὰ σωθῇ μόνον αὐτός. Καὶ διὰ κανὲν ἐκ τῶν ἐπιφανῶν στελεχῶν του δὲν ἐζήτησε τὴν εὐμένειαν τοῦ Στρατάρχου. Νὰ σωθῇ μόνον αὐτός! Ὅπως καὶ μόνον αὐτὸς ἐσώθη. Ἂν κάποτε, εἰς τοῦ χρόνου τὸ πέρασμα, ἀνεκηρύχθη ἀρχηγὸς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι μόνον αὐτός, τοῦ ὁποίου ἡ πολιτικὴ σταδιοδρομία ὑπῆρξε κρᾶμα θέσεων καὶ ἀντιθέσεων, στιγμιαίων δογματισμῶν καὶ ἀντιφάσεων, ἄνευ συνειδήσεως ὅρκων πίστεως καί, ἐν ἀμέσῳ συνεχείᾳ, καταπτύστων ἐπιορκιῶν, μόνον αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πιστότερος διερμηνεὺς τῶν ἀντιθέσεων, τῶν ἀθεμίτων συμβιβασμῶν καὶ τῶν ἀκαθορίστων ροπῶν, τῶν ἀποτελεσάντων τὴν Ἕνωσιν Κέντρου. Καὶ αὐτὴν κυρίως τὴν συνέδεσεν ἡ Ἕνωσις εἰς μίαν «ἀνένδοτον» προσπάθειαν, τῆς ὁποίας βάσις ἦτο τὸ ψεῦδος, ὅπλον ἡ κομματικὴ ἀτιμία, σκοπὸς ὁ διασυρμὸς τῶν ἀντιπάλων, τοὺς ὁποίους, νάνοι αὐτοί, εἰς τὸ πολιτικὸν ἀνάστημα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντιμετωπίσουν, παρὰ μὲ τὴν ἀπάτην, τὴν συκοφαντίαν, τὴν ἀτιμίαν. Ὅπλα, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ τώρα καταφεύγουν.

Εἰς τῶν γεγονότων τὴν διαστροφήν, εἰς τοῦ Συντάγματος τὴν παρερμηνείαν καὶ εἰς τῆς προκληθησομένης, ἐντεῦθεν, συγχύσεως τὴν ἐκμετάλλευσιν καταφεύγει καὶ τώρα ὁ κ. Παπανδρέου. Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ υἱοῦ. Διότι πιστεύομεν, ὅτι περισσότερον ἁρμόδιοι νὰ ὁμιλήσουν εἶναι οἱ ψυχίατροι, διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀκατάσχετον πρὸς τὴν ὕβριν ροπήν του, τὴν μανίαν τοῦ ψεύδους καὶ τὴν μεγαλομανίαν τῆς προβολῆς τῆς προσωπικότητός του. Ὁμιλοῦμεν μόνον διὰ τὸν πατέρα. Τὸν κ. Γεώργιον Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ, χάριν τῆς ἀσυδοσίας τοῦ υἱοῦ του, ἀνέτρεψε τὴν Κυβέρνησιν Παρασκευοπούλου, ἀξιοῖ τώρα νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ ρυθμιστὴς τῆς καταστάσεως. Ἵνα ὑπαγορεύσῃ αὐτὸς τὴν λύσιν, διὰ νὰ κατορθώσῃ διὰ ψυχολογικοῦ ἐκβιασμοῦ νὰ ἐπιβῇ καὶ πάλιν τῆς Ἐξουσίας. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἔχασε καὶ τὴν ἔχασεν ἀνεπιστρεπτεί. Διότι, ὡς Πρωθυπουργὸς ἐχρεωκόπησε καὶ ὡδήγησε τὸν τόπον εἰς τὸ χείλος τῆς ἀβύσσου. Εἶχε πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς χρεωκοπίας του. Καὶ πρὶν ἢ ὁ Λαὸς διαδηλώσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν του καὶ τὸν καταδικάσῃ εἰς ὁριστικὸν πολιτικὸν ἀφανισμόν, ἀφέθη εἰς τοῦ υἱοῦ του τοὺς ἐξωφρενισμούς, διὰ νὰ παραδώσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τῶν Μπουλούκων τὴν συνωμοτικὴν ὀργάνωσιν. Παρὰ τοὺς ἀφορισμούς του, ποτὲ δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν Δημοκρατίαν ὁ κ. Παπανδρέου. Τὴν μετεχειρίσθη ὡς προκάλυμμα διὰ τοὺς ἀνελευθέρους σκοπούς του. Διότι σκοπὸς μόνιμος καὶ ἀσίγαστος τῆς ζωῆς του ἦτο νὰ ἐπιβῇ τῆς Ἐξουσίας. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἐπίστευεν εἰς ἑαυτόν, ἐπίστευεν εἰς τὴν συνωμοσίαν καὶ τὴν βίαν, ὡς τὰ καταλληλότερα μέσα διὰ τὴν κατάκτησίν της. Ἡ δρᾶσις του ὡς παρακοιμωμένου τοῦ τότε ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως στρατηγοῦ Πλαστήρα τὸ μαρτυρεῖ. Καὶ τὸ ἐπιβεβαιοῖ ἡ φωνὴ ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Κων. Ζαβιτζάνου.

Κρίνων ἐκ τῶν ἰδίων διαθέσεων καὶ τῶν ἰδίων ἔργων, τολμᾷ τώρα νὰ θέσῃ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν τιμιότητα τῆς σκέψεως καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Προέδρου τῆς σημερινῆς Κυβερνήσεως τῆς ΕΡΕ κ. Παναγιώτη Κανελλοπούλου. Ἀλλὰ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ εἰς τὴν παράταξιν τῶν ὀπαδῶν καὶ εἰς τὴν παράταξιν τῶν ἀντιπάλων, γνωρίζει ποῖος εἶναι ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος. Ὅπως γνωρίζει καὶ ποῖος εἶναι ὁ Γεώργιος Παπανδρέου. Εἰς τὴν σκέψιν τοῦ πρώτου δὲν ὑπάρχει δόλος. Εἰς τὴν σκέψιν τοῦ δευτέρου κυριαρχεῖ τοῦ παλαιοκομματισμοῦ ἡ νοοτροπία μὲ τὰς νοσηρὰς ἐκδηλώσεις ὅλων τῶν παθῶν, ὅλων τῶν μικροτήτων, ὅλων τῶν ἀδυναμιῶν. Εἶναι εὐτύχημα, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὴν πολιτικήν, διησθάνθη τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Καὶ δι' αὐτὸ ἐπὶ σειρὰν δεκαετιῶν τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸ περιθώριον. Σφάλμα του τραγικὸν ὑπῆρξεν ἡ πρὸς στιγμὴν ἐμπιστοσύνη, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν περιέβαλε. Σφάλμα, διὰ τὸ ὁποῖον κάπως τὸν ἐξιλεώνει μόνον ἡ σύγχυσις, εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθε, πολιορκηθεὶς ἀπὸ τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην, τὴν συκοφαντίαν, τὰς παροχὰς καὶ τὰς παχυλὰς ὑποσχέσεις.

Ἀλλὰ ὁ Λαὸς ἀνένηψεν ἤδη. Εἶδε ποῦ τὸν ὡδήγησαν ἡ κουφότης ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ἐξουσίας, ἡ ἀπουσία θετικῆς σκέψεως, ἡ παντελὴς ἔλλειψις προγραμματισμοῦ, ἀντιποκρινομένου εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας. Εἶδεν ἀκόμη τὸ κατάντημα τῆς Διοικήσεως, ὅταν ὁ κ. Παπανδρέου ἐκυβέρνα. Καὶ τὴν προσπάθειαν διαλύσεως τοῦ Κράτους, ὅταν ὁ ἴδιος ἐπεδίωκε διὰ τοῦ πεζοδρομίου τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐννόμου τάξεως καὶ τὴν καθιέρωσιν ὡς ἐθνικῆς ἐπιταγῆς τῶν κραυγῶν ἑνὸς ἐκβεβαχευμένου στίφους διαδηλωτῶν.

Ὅλα αὐτὰ ὑπῆρξαν ἔργα τοῦ κ. Παπανδρέου. Καὶ ἡ φρίκη των ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν χυδαιότητα τῶν ὕβρεων, τὰς ὁποίας ἐξηκόντιζε καθημερινῶς κατὰ τῶν «ἀποστατῶν», τέως βασικῶν συνεργατῶν του. Ἔνδειξιν, τώρα, τῆς εὐτελείας τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα μετήρχετο, ἀποτελεῖ ἡ προσπάθεια... ἀνασυγκολλήσεως τῆς θρυμματισθείσης Ἑνώσεως Κέντρου.

Αὐτός, λοιπόν, εἶναι ὁ ἡγέτης, ὁ ὁποῖος ἐν ὀνόματι!! τοῦ Λαοῦ, φωνασκεῖ, διὰ νὰ... ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν τάξιν!! τὸν Βασιλέα!! Τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται ὑπεραν-θρώπως, διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν, τὴν ἐννομίαν καὶ τὴν ὁμαλότητα, στόχους τῶν ἀναρχικῶν ἐκδηλώσεων ἑνὸς κόμματος, τὸ ὁποῖον, ἀπό τινος, κηλιδώνει τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας μας.

Ἂς ἀσχημονῇ ὁ κ. Παπανδρέου. Ἂς εἶναι ἀσυγκράτητος εἰς μανιακὰς ἐκδηλώσεις ὁ υἱός του. Ἂς ἔχῃ ἀποχαλινωθῆ ὁ Τύπος, πού, ἐπιλήσμων τῆς ἀποστολῆς του, ἔχει συνταχθῆ μὲ τοὺς ἐξάλλους δυναμιτιστὰς τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ τόπου. Αἱ ἐκλογαί, πρὸς τὰς ὁποίας ἀσφαλῶς καὶ τιμίως ὁδηγούμεθα, θὰ δώσουν εἰς ὅλους αὐτοὺς ἀποστομωτικὴν τὴν ἀπάντησιν. Καὶ θὰ ἀποτελέσουν ἀκατάλυτον ἀπόδειξιν τῆς πολιτικῆς ὡριμότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ πάθημα τοῦ Φεβρουαρίου 1964 ἔγινε μάθημα. Μάθημα, ποὺ θὰ τὸν προστατεύῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὸν πολιτικὸν σαλτιμπαγκισμὸν καὶ τῶν τυχοδιωκτῶν τὴν ἐπιδρομήν.

ΜΕ ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΑΠΗΓΟΡΕΥΘΗ Η ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΘΑ ΔΙΕΞΑΓΕΤΑΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΕΚΕΙΝΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΠΙΘΑΝΩΣ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

ΗΠΕΙΛΕΙΤΟ ΑΝΤΙΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΥ

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Γ. ΡΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ, 8.— Ἡ Μαραθώνιος πορεία, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαγγελθῆ διὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου, ἀπηγορεύθη διὰ λόγους δημοσίας τάξεως, ἀσφαλείας καὶ κυκλοφορίας.

Τοῦτο ἀνεκοίνωσε σήμερον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Γ. Ράλλης εἰς μακρὰς δηλώσεις του, ὁ ὁποῖος προσέθεσεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ διαμαρτυρίαι τῶν κατοίκων τῶν κοινοτήτων, ἀπὸ ὅπου θὰ διήρχετο ἡ πορεία, καθὼς καὶ τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ὄργανα τῆς τάξεως θὰ εὑρίσκωνται τότε ἀπησχολημένα ἐπὶ τριήμερον, δεδομένου ὅτι εἰς τὴν Βουλὴν θὰ διεξαχθῇ συζήτησις ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ θέματος.

Ὁ κ. ὑπουργὸς προσέθεσεν, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἐκ φύσεως φιλειρηνικὸς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀλλοδαπῶν νὰ τοῦ δίδουν μαθήματα εἰρήνης. Ἀντιθέτως, εἶναι ἀρκετὰ ὥριμος νὰ δίδῃ μαθήματα εἰρήνης εἰς ὅλους.

Ἐπίσης, ὁ ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως, εἰς διάβημα γενόμενον ὑπὸ τοῦ τέως ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Χρήστου Ἀποστολάκου, ὅτι εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπετρέπετο ἡ πορεία εἰρήνης τῶν ἀριστερῶν, θὰ συγκροτοῦσεν ἀντισυγκέντρωσιν, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἐν ὄψει τῶν ἐκλογῶν, θὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης ἐκδηλώσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πορείας εἰρήνης.

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 8.— Πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Παναγ. Κανελλόπουλον ἀπεστάλη τὸ ἀκόλουθον ψήφισμα τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Μαραθῶνος Ἀττικῆς, σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαγγελθεῖσαν τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακήν, 16ην Ἀπριλίου, πορείαν εἰρήνης.

«Τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον Μαραθῶνος, κατόπιν προτάσεως τοῦ συμβούλου κ. Πλακίτση καὶ μετὰ ὁμόφωνον ἀπόφασιν αὐτοῦ, Ἀποφασίζει:

Διαμαρτύρεται μετ' ἀγανακτήσεως διὰ τὴν τελουμένην τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακὴν, 16ην Ἀπριλίου 1967, πορείαν εἰρήνης, καθαρῶς πολιτικῆς ἐκδηλώσεως τοῦ κόμματος τῆς ΕΔΑ.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱστορικῆς πόλεως Μαραθῶνος, οὗς ἡμεῖς ἐκπροσωποῦμεν, θὰ ἐμποδίσουν μὲ κάθε τρόπον τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην ἵνα μὴ μολυνθῶσι τὰ ἱερὰ χώματα τοῦ τόπου μας, τὰ ὁποῖα ἐτίμησαν οἱ πρόγονοί μας Μαραθωνομάχοι, τὸ 490 π.Χ.

Ζητοῦν ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸν τῆς χώρας κ. Π. Κανελλόπουλον τὴν ματαίωσίν της, διὰ τὴν τήρησιν τῆς ὁμαλότητος τοῦ κράτους μας. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ κυβέρνησις ἐπιτρέψῃ ταύτην, παρακαλοῦμεν ὅπως αὕτη λάβῃ χώραν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ Μαραθῶνος, ὡς ἀνεπιθύμητος».

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Η ΓΗ ΕΙΝΑΙ ΠΝΙΓΜΕΝΗ ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἡ στήλη αὐτὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντηση σὲ μιὰ ἐρώτηση, ποὺ τὴν τροφοδοτεῖ μιὰ ἐναγώνια ἀναμονή.

Ἕνα ἀτελεύτητο ζιζάνιο ἔχει μπῆ στὴ σκέψη τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ μοῦ γράφει μὲ τόση ἐμπιστοσύνη. Καὶ πρῶτα μοῦ ἐξιστορεῖ πῶς ἔχει πάρει μιὰ ἀνατροφὴ σοβαρὴ καὶ περιφρουρημένη ἀπὸ τὴς ἀρχὲς τῶν γονέων της. Ἔπειτα, μοῦ ἐμπιστεύεται τὴς ἀνησυχίες της, γιατί αἰσθάνεται νὰ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῶν καιρῶν.

«Εἶμαι, γράφει, ἡ παραφωνία μέσα στὴς ἐκκωφαντικὲς νότες τοῦ σημερινοῦ ἀσματολογίου. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου παραιτημένο πλέον ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο τῆς σημερινῆς ἠθικῆς».

Ἀφορμὴ στῆς τόσες ἀμφιβολίες της τῆς ἔδωσε ἕνα ταξίδι της στὸ ἐξωτερικό. Ἐκεῖ ἀντίκρυσε ἕνα σωρὸ πράγματα, ἄνοιξε τὰ μάτια της σὲ τόσες ἐκπλήξεις, γέμισε μ' ἕνα ἀτέλειωτο πλοῦτο ἐντυπώσεων, ἀλλὰ ἡ ὕπαρξή της ἐπέστρεψε στὴ βάση της, χωρὶς καμμιὰ νέα ἐσωτερικὴ συγκίνηση. Τίποτα δὲν ξύπνησε τὴς ἀνησυχίες της, κανένας γλυκασμὸς δὲν ἐγκαταστάθηκε στὴν καρδιά της. Συνεσταλμένη πάντα, ἔχει τοποθετήσει τὰ νειάτα της σὲ ὄγκους πέτρινες ἠθικῆς καὶ τόσου αὐτοσεβασμοῦ, ὥστε νὰ φθάση στὸ κατῶφλι τῆς στήλης μου μ' ἕνα σωρὸ ἀπορίες καὶ ἐρωτήματα.

«Μήπως ἐπῆρα ἐσφαλμένο δρόμο; Μήπως, λόγῳ τῆς ἀνατροφῆς μου, ἔμεινα κοινωνικὸς ἐξόριστη; Μήπως εἶμαι καταδικασμένη στὸν παραμερισμό; Μήπως πρόκειται νὰ διεκδικήσω θέση σὲ κανένα ράφι; Πέστε μου κι' ἐσεῖς, κ. Εὔα, θάμπρεπε. Λοιπόν, νάχω φίλους, νὰ περιφέρω τὸ συναισθηματικό μου κόσμο στὰ καλάθια τῆς δειγματοληψίας, νὰ ἐγκαταλείψω, δηλαδή, τὴς ἀρχές μου καὶ τὴν ἀρετή μου, σὲ στόματα πεινασμένων λύκων, νὰ ἀναστατώσω τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ φυγαδέψω τὴν ἡσυχία μου, γιὰ νὰ ἀγγίξω, στὴν τύχη, τὸν πολύτιμο λίθο τοῦ γάμου; Νὰ βρῶ, δηλαδή, γαμπρό, ὅταν θάχω ἀποκάμει, μέσα στοὺς ἴδρωτες τῆς περιπέτειας. Ἀλλά, μὲ τὸ νὰ μοῦ λέη ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος τὴς σημερινές του ἀπόψεις, ἔκαμαν νὰ γεννηθοῦν μέσα μου δυὸ ἀντίρροπες δυνάμεις. Καὶ ὅσο κυριαρχικὰ μὲ τραβάει ἡ μία, τόσο ἡ ἄλλη σηκώνει τὴ φωνή της, γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τούτη τὴν πραγματικότητα μὲ τὸν πυρετό της. Ὅμως ἐγὼ δὲν προβάλλω τὴν ἠθικὴ ἀκαμψία μου σὰν μέσον ρεκλάμας, γιατί ξέρω πὼς σ' ἕνα δυὸ χρόνια θὰ πάρω θέση στὰ ἀζήτητα. Ξέρω πὼς μπορεῖ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ σκέπτομαι, νὰ μὴν αἰσθανθῶ ποτὲ στὸ δάχτυλό μου τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο κρίκο, ποὺ εἶναι σύμβολο μιᾶς μεγάλης ἀνθρώπινης εὐτυχίας. Μπορεῖ ἀκόμα, νὰ μαραθῶ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ γωνιά μου, προσμένοντας ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔφθανε, ἐκτιμητὴς τῆς ἀρετῆς μου.

»Ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρω... ἀλλὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ αὐτομολήσω πρὸς τοὺς γόνιμους ἀγροὺς τῆς ἀνηθικότητας, ποὺ ζοῦνε ὅλες ἡ πυκνὲς θηλυκὲς μᾶζες τῆς ἐποχῆς. Ποτὲ δὲν θὰ ἀκολουθοῦσα τὰ ἴδματα τοῦ σημερινοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ κυλιέται στὸν ἴλιγγο τῆς θέρμης, ποὺ βουτοχτυπιέται λαχαλιασμένο στὸν ἀδυσώπητο καλπασμὸ μιᾶς θεότρελλης στιγμῆς. Ἐγὼ αὐτὸν τὸν κανόνα δὲν θὰ τὸν ἐνστερνισθῶ ποτέ. Θὰ παραμείνω σ' αὐτὸ τὸ ταπεινὸ λειβάδι τῆς ἀρετῆς μου καὶ σᾶν τὸ χαμομήλι, θὰ χαίρωμαι τὴν κεχριμπαρένια λιακάδα τῆς ζωῆς ἀσυννέφιαστη. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ μοναδικὸ εὐφρόσυνο κατάλοιπό μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ γίνω ποτὲ τὸ γυμνὸ ἀπόσπασμα τῶν σημερινῶν συμβάσεων. Δὲν θὰ ψαχουλέψω νὰ βρῶ τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρω, μέσα στὰ θολὰ νερὰ τῶν ὑπονόμων. Ἡ ζωή μου θὰ κρατήση, γιὰ τὴν εὐτυχία μου, μόνον τὴ δέηση. Θὰ μείνω ἔτσι ὅπως εἶμαι: Παραφωνία μέσα στὸν ἀσκητικὸ χῶρο τῆς καρδιάς μου. Ὁ ἀέρας ὁ σημερινὸς ἔρχεται σὲ τόση ἀντίθεση μὲ τὴς δικές μου ἰδέες. Μὰ δὲν ἔχω πιὰ καιρὸ γιὰ ἀνώμαλες προσγειώσεις. Τὴν ψυχή μου τὴν ἐμάλαξαν ὁράματα διαφορετικά.... Εἶμαι, μήπως, γι' αὐτὸ λειψή; Τὸ ξέρω, κ. Εὔα, θάμαι ἡ βαρυποινίτισσα, καταδικασμένη νὰ φρουρῶ ἰσόβια τὴ βαρκούλα αὐτὴ τὴν ξεμοναχιασμένη τῆς ἀρετῆς, ποὺ λάμπει μέσα σ' ἕνα ὠκεανὸ ἀφρισμένο. Πάντως, ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀνάθεμα τῆς ζωῆς θὰ κρατήσω. Καὶ μέσα στὸ ἄχραντο αὐτὸ δισκοπότηρο θὰ ἀνυψώνω τὸν ἑαυτό μου καὶ θὰ κερδίζω πάντα τὰ ἐξαίσια μύρα τῆς πίστης μου.

»Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, κ. Εὔα, ὅτι δὲν εἶμαι ἡ ἐπιτήδεια τῆς προχθεσινῆς σας στήλης, ποὺ προβάλλει τὴν ἀρετή της σᾶν δόλωμα στὴν τσάκα τοῦ γάμου. Δὲν ναρκισσεύομαι γι' αὐτὸ ποὺ εἶμαι... Γιατί ξέρω πὼς εἶμαι ἡ σημαδεμένη τῆς ἐποχῆς, ποὺ μιὰ μέρα θὰ πληρώσω μὲ τὰ λύτρα τοῦ γεροντοκορισμοῦ μου. Ἡ γῆ εἶναι πνιγμένη στὴ λάσπη, κι' ἐγὼ δὲν θέλησα νὰ λερωθῶ».

Ἡ ἀπάντηση, ὅμως, θὰ ἐπακολουθήση, γιὰ νάχω τὴν εὐκαιρία καὶ νὰ ἐπεκταθῶ.

ΒΥΑ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΛΕΛΟΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΙ ΣΑΦΗΣ

ΤΟ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 8.— Ὁ ὑπουργὸς Συντονισμοῦ κ. Πιπινέλης, ὁμιλῶν σήμερον (χθὲς) πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, εἶπεν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ προβῇ εἰς ἐξαγγελίαν νέας μακροπροθέσμου γενικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τῆς ΕΡΕ, ἤτις θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰς ἐκλογάς.

Βραχυπροθέσμως, ὅμως, προσέθεσεν ὁ κ. ὑπουργός, ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος. Παραλλήλως δέ, καὶ εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων τῶν ἐργαζομένων, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ χωρὶς αἱ οἱαδήποτε ἀναγκαῖαι παροχαὶ νὰ ἀπετέλουν ἐπηρεασμὸν τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως, λόγῳ τῆς προεκλογικῆς περιόδου.

Ὁ κ. Πιπινέλης διηυκρίνησεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν καταβολὴν ηὐξημένου δώρου τοῦ Πάσχα εἰς τοὺς ἐργαζομένους, βάσει τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἐγένετο ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα καὶ κατόπιν τῆς διαπιστώσεως, ὅτι ἡ αὔξησις τοῦ ἐργατικοῦ εἰσοδήματος εἶναι μικροτέρα τοῦ ρυθμοῦ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς παραγωγικότητος. Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ αὐξήσεως δὲν θὰ ὑπάρξουν δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις εἰς τὴν Οἰκονομίαν.

Ἀπαντ